

Arrest

nr. 166 841 van 28 april 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 26 december 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.09.2014 werd ingediend door:

T.M.

en echtgenote:

G.A.

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie, namelijk dat verzoekers zich op sociaal vlak steeds op intensieve wijze gemengd zouden hebben onder de Belgische bevolking en ten gevolge van deze open en geïntegreerde mentaliteit een grote vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd die hen willen steunen en helpen (zie getuigenverklaringen), dat er sprake zou zijn van een sublieme integratie die niemand onberoerd zou kunnen laten, dat betrokkenen bijzondere banden zouden hebben met België, dat betrokkenen zeer gemotiveerd zijn om zich te integreren in de maatschappij en dat zij zich goed aangepast zouden hebben aan de Belgische cultuur, dat zij de lessen Nederlands regelmatig bijwoonden en heel enthousiast meewerkten (zie schrijven educatief medewerksters, deelcertificaten, inschrijvingsfiche, schrijven CVO De avondschool), dat betrokkenen momenteel zowel over een actieve als een passieve kennis van het Nederlands zouden beschikken, dat betrokkenen meerdere certificaten behaalden (zie deelcertificaat werkstukken blouse/jurk, deelcertificaat Engels, deelcertificaat werkstukken ensemble, certificaat initiatie dactylo, getuigschrift basiscursus Word, getuigschrift initiatie excel, getuigschrift FB, deelcertificaat sociale redzaamheid, zie schrijven SDV vzw, schrijven inburgering West-Vlaanderen, attest van inburgering, attest cursus maatschappelijke oriëntatie), dat zij het centrum van hun sociaal leven in België zouden hebben en dat zij getuigenverklaringen voorleggen, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Mevrouw G.A. kwam België binnen op 15 juni 2009 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 26 oktober 2010 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielprocedure - namelijk 1 jaar 4 maand 11 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. De heer T. M. kwam volgens zijn verklaringen in België aan op 02 oktober 2011 en diende op 06 oktober 2011 een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 februari 2012 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De duur van de procedure - namelijk 4 maand 22 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen al die tijd dat zij al in België verblijven nooit in aanraking gekomen zijn met het gerecht en een blanco strafregister hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft het in bijlage bij het verzoekschrift gevoegde document dat betrekking hebben op de medische toestand van verzoeker (met name: document AZ Damiaan Oostende, dienst neurologie en psychiatrie) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

De raadsheer haalt aan dat een gedwongen terugkeer voor verzoekers een ernstige aantasting van hun levenskwaliteit zou inhouden. De raadsheer heeft echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat een terugkeer naar het land van oorsprong de levenskwaliteit van betrokkenen negatief zou beïnvloeden, gerechtvaardigd zou worden. Een loutere bewering die niet door bewijsstukken gesteund wordt, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen zouden geen enkele connectie meer hebben met Rusland. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat mevrouw ongeveer 5,5 jaar in België is. Zij kwam België binnen op 51-jarige leeftijd. Meneer zou ruim 3 jaar geleden in België aangekomen zijn op 55-jarige leeftijd. Betrokkenen hebben dus heel wat meer jaren doorgebracht in hun thuisland dan in België en het is dan ook weinig aannemelijk dat de binding met België belangrijker zou zijn dan de banden die zij met hun herkomstland hebben.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Zij citeren de motieven van de bestreden beslissing en betogen vervolgens:

“II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en inhoudelijk voorwerp heeft.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCCKE:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624)

II.1.4. De verwerende partij stelt het volgende in de thans bestreden beslissing: ‘De elementen met betrekking tot de integratie kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en worden bijgevolg in deze fase niet behandeld.’

De voorbeelden van een perfecte integratie opgenomen in de aanvraag tot regularisatie dd. 22 september 2014 worden met andere woorden niet behandeld omdat deze tot de gegrondheidsfase zouden behoren

Verzoekende partijen begrijpen niet waarom bovenstaande elementen tot de gegrondheidsfase zouden horen en niet tot de ontvankelijkheidsfase?

Nergens in de Vreemdelingenwet – ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

De verzoekende partijen begrijpen deze stelling dan ook niet, voor deze stelling bestaat immers geen enkele wettelijke basis.

II.1.5. Verzoekende partijen zijn immers lokaal verankerd, zij verblijven reeds geruime tijd in België. Eerste verzoekende partij kwam aan in België op 2 oktober 2011, terwijl tweede verzoekende partij reeds sinds 15 juni 2009 op ons Belgisch grondgebied verblijft. Verzoekende partijen begrijpen dan ook niet waarom hun lokale verankering niet leidt tot verblijf.

Verwerende partij meent dus dat de perfecte integratie van verzoekende partijen geen reden is om over te gaan tot regularisatie.

Verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 21.12.2012 (cf. Stuk 3). Verwerende partij is daar van mening dat de sociale verankering van de persoon in kwestie volstaat om over te gaan tot regularisatie.

Verzoekende partijen begrijpen niet waarom haar sociale verankering niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid, terwijl dit bij anderen wel zo is.

II.1.6. Maar er is meer. De elementen qua integratie fungeren juist als buitengewone omstandigheid. Aangezien verzoekende partijen zo goed geïntegreerd zijn in onze samenleving is het voor hen thans onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst.

Verzoekende partijen menen dat waar verwerende partij stelt dat de elementen die betrekking hebben op de medische toestand van eerste verzoekende partij niet in aanmerking komen voor de procedure tot humanitaire regularisatie, onredelijk is en wel om volgende redenen.

Verzoekende partijen menen dat waar verwerende partij stelt dat de elementen die betrekking hebben op de medische toestand van eerste verzoekende partij niet in aanmerking komen voor de procedure tot humanitaire regularisatie, onredelijk is en wel om volgende redenen.

Verzoekende partijen wensen te benadrukken dat het, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, erom gaat buitengewone omstandigheden aan te tonen waardoor het 'buitengewoon moeilijk' zou zijn de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst. Verzoekende partijen dienen met andere woorden aan te tonen dat het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst.

Verzoekende partij vraagt niet om haar medische elementen te onderzoeken, verzoekende partij haalt haar medische elementen aan om aan te tonen dat het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst om de humanitaire regularisatie in te dienen daar verzoekende partij kampt met zowel neurologische als psychiatrische problemen.

Verzoekende partijen zijn dan ook van mening dat zij geen schending van artikel 3 EVRM dient aan te tonen, maar slechts buitengewone omstandigheden waarom zij hun aanvraag niet vanuit Rusland kunnen indienen.

Verzoekende partij begrijpt deze stelling van verwerende partij dan ook niet. Verwerende partij is zeer onzorgvuldig te werk gegaan.

Verzoekende partijen menen dat zij in casu overvloedig hebben aangetoond dat zij niet kunnen terugkeren.

Verwerende partij is dan ook onredelijk.

II.1.7. In die zin menen de verzoekende partijen dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, artikel 3 EVRM en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden."

2.2. Vooreerst dient erop te worden gewezen dat luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen" moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoekers in de titel van het enige middel de schending opwerpen van het redelijkheidsbeginsel, stelt de Raad vast dat zij in hun respectievelijke verzoekschriften bij de uiteenzetting van het enig middel nergens verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel, als beginsel van behoorlijk bestuur, zou schenden. Het enige middel is dan ook onontvankelijk in de mate dat de schending wordt aangevoerd van het redelijkheidsbeginsel.

2.3. De verzoekende partijen viseren de passage in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de elementen met betrekking tot de integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en ze bijgevolg in deze fase niet behandeld. Ze betogen dat zij niet begrijpen waarom deze elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren en niet tot de ontvankelijkheidsfase.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Met de bestreden beslissing wordt geantwoord op de aanvraag van de verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van dezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt aldus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; terzake beschikte de verwerende partij over een ruime discretionaire bevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij dus na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om het aanvragen van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De Raad merkt op dat de bevoegde staatssecretaris of zijn gemachtigde ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. In artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden geen specifieke criteria bepaald die regelen in welke gevallen een dergelijke verblijfsaanvraag al dan niet onontvankelijk kan of moet worden beschouwd. De invulling van het begrip “buitengewone omstandigheden” wordt

door de wetgever aan de beoordeling van de bevoegde staatssecretaris overgelaten en in beroep kan de Raad op deze beoordeling slechts een marginale toetsingsbevoegdheid uitoefenen.

De aanvrager van zijn kant heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk, nu de buitengewone omstandigheden die de verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

De Raad kan de verzoekers bijtreden waar zij stellen dat nergens in de Vreemdelingenwet, en dus ook niet in artikel 9bis, wettelijk wordt vastgelegd welke elementen behoren tot de ontvankelijkheidsfase en welke tot de gegrondheidsfase. Echter komt uit de bestreden beslissing duidelijk naar voor dat de ingeroepen elementen van integratie door de gemachtigde niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard omdat zij behoren tot de gegrondheid van de aanvraag.

De stelling van de gemachtigde dat de ingeroepen integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan weerhouden worden, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State, waarnaar overigens in de bestreden beslissing wordt verwezen en volgens dewelke wordt geoordeeld dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is nu de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde niet 'verder' te motiveren waarom hij de integratie van de verzoekers niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr. 163 817). Pas indien de gemachtigde van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag in België in te dienen, dient hij over te gaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van het verblijf en de graad van integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86.850).

De verzoekers beperken er zich in wezen toe te stellen dat de elementen qua integratie precies als buitengewone omstandigheden fungeren, aangezien zij zo goed geïntegreerd zijn dat het voor hen onmogelijk is om terug te keren naar hun land van herkomst; maar zij maken niet met concrete argumenten aannemelijk waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden gedacht. Zij tonen dus niet aan dat het in casu kennelijk onredelijk zou zijn om de in de aanvraag meegedeelde elementen van integratie, zoals in extenso weergegeven in de bestreden beslissing, niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden die met zich zouden brengen dat betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure. Het loutere feit dat de verzoekers de mening zijn toegedaan dat de door hen aangehaalde elementen van integratie als buitengewone omstandigheden in aanmerking dienen genomen te worden, volstaat niet om te besluiten dat de gemachtigde van de staatssecretaris een kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen. De verwijzing naar het stuk 3 bij het verzoekschrift doet daar evenmin anders over denken, nu verzoekers niet aantonen dat deze beslissing werd genomen in identiek dezelfde feitelijke en juridische omstandigheden als deze waarin de thans aangevochten akte werd genomen.

Op de voormelde grond tonen de verzoekende partijen niet aan dat de gemachtigde in casu aan het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet een invulling heeft gegeven die strijdig zou zijn met deze bepaling, en al evenmin dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

De verzoekende partijen betogen ten slotte dat de verwerende partij niet correct heeft gemotiveerd over de medische toestand van de eerste verzoekende partij en dat zij geen schending moeten aantonen van artikel 3 van het EVRM. Echter, de Raad is van oordeel dat zij geen belang hebben bij dit middelonderdeel, om de volgende reden:

2.4. Zoals reeds eerder gesteld, heeft de aanvrager de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Bij nazicht van de aanvraag blijkt dat de verzoekende partijen weliswaar onder de hoofding “*I. BEKNOPTE FEITEN*” melding maken van het feit dat zij op 27 maart 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf indienden, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die op 3 september 2012 onontvankelijk werd verklaard. Onder de hoofding “*II. BIJZONDERE OMSTANDIGHEID DIE ERTOE LEIDT DAT DE AANVRAAG IN BELGIË WORDT INGEDIEND + TEN GRONDE*” is nergens een spoor te bekennen van medische redenen die de verzoekende partijen zouden hebben ingeroepen. Verzoekers hebben dus in hun aanvraag geen medische argumenten ingeroepen en het motief dienaangaande is dan ook overtollig, zodat zij geen belang hebben bij het desgevallend gegrond bevinden van een middelonderdeel dat erop betrekking heeft. Het feit dat zij bij een dikke stukkenbundel een ziekenhuisattest hadden gevoegd doet daar, gelet op de inhoud van de aanvraag, geen afbreuk aan.

2.5. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS